

Kapitola 1

Návrat domů – Krásná spolucestující – Důvod odchodu z posledního zaměstnání – První seznámení s panem Hamplem – Zachraňuji dívku v nesnázích – Dozvídám se důležité informace – Intuitivní rozhodnutí – Vyrážím k domovu s pochodovou písní na rtech

Seděl jsem v kupé první třídy u okna po směru jízdy. *Ne-můžeš-li cestovat luxusně, sed' doma*, znělo totiž jedno z otcovských naučení, kterými jsem byl neustále vychováván. Přes okraj časopisu jsem pak pozoroval nádherné nohy krásné dívky (krásné nohy nádherné dívky), která seděla naproti mně. Jiné otcovské naučení sice radilo *Nikdy ne-běhej za krásnou dívkou a za tramvají – záhy se objeví další*, ale protože v tomto případě stačilo pohodlně sedět, nebral jsem si je nikterak k srdci. Neubráníl jsem se však úsměvu, když mé oči sklouzly na nápadný titulek na otevřené stránce mého čtiva, neboť zněl: „Oči dravců mohou představovat až 15 % hmotnosti jejich hlavy.“ Měl jsem totiž pocit, že na ni zírám podobně zmohutnělými očima.

Vracel jsem se po delší době domů, abych si v poklidu venkova pár dnů odpočinul a pak se pustil do hledání nového zaměstnání. Z toho posledního jsem na hodinu odešel, a to ihned poté, co jsem svému mladému, arogantnímu a obzvláště hloupému šéfovi firmy, který byl typickým obchodníkem s deštěm, přede všemi spoluzaměstnanci upřímně sdělil, že je mladý, arogantní a obzvláště hloupý.

Den předtím mi totiž svojí obvyklou nafoukanou dikcí sdělil, že neví, co je to „nesplnitelný úkol“, „přestávka

na oběd“ a odpověď „Ne“, a tak jsem mu koupil výkladový slovník a druhý den mu ho předal s tím, že si veškeré mu neznámé výrazy může vždy lehce vyhledat. Poté padla má již výše zmíněná věta.

Zbytek osazenstva si netroufl mi na odchodnou zatlaskat, ale pár mimovolných záškubů rukou toužících tak učinit jsem přece jen zaznamenal. Tedy, alespoň si to namlouvám.

Firma se zabývala pořádáním kurzů „rozvolněného dýchání“, „posilování mysli pomocí rotace krční páteře“, „dosažení duševního bohatství bez nutnosti studia“ a podobnými metodami vedoucími ke šťastnému a spokojenému životu (tedy podle reklamních prospektů). Já byl najat na vzdělávání zaměstnanců v anglickém a německém jazyce, aby na zájemce o šťastný a spokojený život působili světověji. Za svého téměř tříměsíčního působení jsem do těch vnímavějších z nich nahustil alespoň pár slovíček a frází, a to navzdory jejich snaze o dosažení duševního bohatství bez nutnosti studia, hlavně jsem se však báječně bavil pozorováním šéfa a jeho způsobu vedení firmy.

Dívka sedící naproti mně mi připomínala Grace Kellyovou v prvních metrech filmu *Okno do dvora*, stejně něžný oduševnělý obličej, velký výstřih, útlý pas, jen šíře sukně neseděla... hlavou probíhající srovnávací studii však přerušilo supění, které by mohlo být ozdobou kteréhokoliv pořadu o dobrodružné výpravě k brouzdališti hrochů, či jak se to místo jejich vodních hrátek nazývá.

Uličkou procházel, tedy lépe řečeno sunul se a prodíral, ačkoliv byla zcela prázdná, silně obézní muž. V této ka-

tegorii je velká konkurence, ovšem na tohoto bych si bez rozmyšlení vsadil s umístěním v první pětici, ne-li přímo jako na vítěze. Při jednom z prodíracích manévru se natočil tváří ke kupé a jeho obličej se rozzářil jak právě vzplanuvší přezdobený vánoční stromeček. Nepředpokládal jsem, že příčinou jeho radosti bych mohl být já, byť jsem poněkud domýšlivý, a tak jsem celkem logicky usoudil, že příčinou jeho náhle radosti je zřejmě ta dívka. Byla.

Odsunul dveře kupé s razancí, která určitě jen nějakým zázrakem nerozkývala celý vagon, vsunul dovnitř obří ovařovou hlavu a hlasem školeného pastevce z táhlých švýcarských úbočí zahalekal: „Sandro! To je ale náhodička!“ – a nebyť toho, že jsem duchapřítomně vyskočil a natáhl se nahoru ke svému zavazadlu, čímž jsem mu částečně zatarasil uličku mezi sedadly, byl by určitě po chvíli dosedl na sedadlo vedle ní. Což by pro ni, pokud by se veškeré jeho faldy rozprostřely kolkolem, mohlo být životu nebezpečné. Zdálo se, že ji můj manévr potěšil. Jako bychom byli sehraní, okamžitě též vstala, protáhla se kolem mne (ach, ta vůně!) a přistoupila ke dveřím kupé.

„Pane Hample! Vy, a ve vlaku?“

„No jo, už je to tak! Mám drahé auto, platím nekřesťanské peníze šoférovi, a nakonec musím jet domů vlakem, protože ten ničema není schopen to auto ani nastartovat! Věřila byste tomu? Prostě ho nenastartoval! A to jsem mu v Anglii zaplatil drahý kurs řidičů Rollsů! Naštěstí jsme parkovali hned u nádraží.“

„Jestli to není tím, že ten anglický kurs probíhal v autě s řízením na pravé straně,“ pravila dívka s vážnou tváří.

V masité tváři muže ve dveřích nastal pohyb připomínající přerovnávání jitrnic na tácu ve výkladu řeznictví, následovaný ustaranými slovy: „Na tom by mohlo něco být! Určitě řeknu správci, ať to co nejrychleji zjistí.“

Dívka opět s vážnou tváří dodala: „To bude určitě tím.“

Muž pokračoval: „Sedí se mnou v kupé. Hned se mu o tom zmíním. Díky, Sandro.“ S námahou a funěním se otočil o 90 stupňů a pomalu odtekl z dohledu.

Posadil jsem se a dívka též.

„Děkuji vám,“ pravila.

„Není zač. Zachraňovat panny před lítými draky patří mezi mé oblíbené kratochvíle. Jen se omlouvám, že jsem si při té příležitosti nevzal na sebe blyštivé brnění a přilbici s rudým chocholem. Nebo byste upřednostnila modrý? Jenže já rád cestuji nalehko.“ Naučení mého otce pro podobné příležitosti znělo: *Když se s nějakou dívkou dáš do řeči, musíš ji zaujmout hned prvními větami, pak už to jde snadno.*

Šlo.

Poté jsem zužitkoval další otcovské naučení, a to *Chceš-li se dozvědět co nejvíc, mlč*, takže jsem se postupně dozvěděl, že je dcerou zámeckého zahradníka, který pracoval na zámku v Podmoklech, že je zahradní architektka, která po zesnulém otci převzala jeho místo, že přebývá v půvabném zámeckém zahradním domku a spolu se dvěma pomocníky pečuje o zámecký park, oranžerii a skleníky. Také že zámek s veškerým zařízením a vybavením patří pár týdnů zámožnému velkoobchodníkovi s vepřovým dobyt看em, kterého jsem měl tu čest před chvílí poznat (takže tak daleko

od pravdy jsem s tím jeho halekáním nebyl, ač uznávám, že ve Švýcarsku i jinde se haleká z úbočí na úbočí při pasení krav, a ne vepřů). Na zámku pak bydlí velkoobchodníková rodina, sestávající z jeho staré matky, manželky, jejího mladšího bratra a dvou nevychovaných devítiletých kluků – dvojčat, u kterých se už vystříдалo několik vychovatelů, přičemž toho posledního narychlo odvezli ve svěrací kazajce a o tom předposledním jdou fámy, že za jeho setrvalý třes nemůže progresivně se rozvíjející Parkinsonova choroba, ale vzpomínky na poslední zaměstnání.

Hlavou mi ihned blesklo další otcovo naučení *I tehdy, když jednáš intuitivně, snaž se spojit příjemné s užitečným*, a tak jsem se té krásky zeptal, jestli se domnívá, že pokud bych se o uvolněné místo vychovatele ucházel, měl bych šanci je získat.

S údivem pravila, zda se raději nechci pokusit dosáhnout dna Macochy bez dýchacího přístroje, naučit kočku přicházet na povel nebo se pustit do něčeho obdobně obtížného, až nemožného, ale já s úsměvem odvětil, že nebezpečí je mým živlem (a v duchu k tomu dodal „a krásné dívky taktéž“). Navíc jsem měl na paměti další z otcových rad, a to *Vždy dbej na to, aby ses při sebeobtížnější práci také bavil*.

Což jsem měl v úmyslu.

Když jsme dojeli do Podmokel a vystoupili z vlaku, rozloučili jsme se s tím, že hned zítra ráno zajdu na zámek a budu se se vši vážností ucházet o místo vychovatele. Dívka poté rychle nastoupila do taxíku, který se odlepil ze svého stanoviště přesně v okamžiku, kdy se ze dveří nádraží

budovy vyvalil zámecký pán se svým správcem. Lidumilně jsem zadoufal, že ten nájemní vůz byl široko daleko jediný, neboť nic by neprospělo zámeckému pánu víc než delší chůze a poznání, že tak jako žádný strom neroste až do nebe, žádný člověk objemem pasu nepřekoná rovník. Rezignované rozhození rukou správce mi záhy potvrdilo, že jsem nedoufal marně.

Usmál jsem se a za pískotu Chambersova pochodu *Severní vítr* jsem vyrazil jižním směrem k rodnému domu.

